

ΗΛΙΑΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΣΚΛΗΡΕΣ
ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σκληρές αλήθειες**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ηλίας Μωραΐτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ηλίας Μωραΐτης, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Richard Nixon/arcangel,
Gordan/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2092-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2093-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΗΛΙΑΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΣΚΛΗΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

*Στη σύζυγό μου, Μαίρη.
Στην Ερατώ
και στον Στέργιο.*

Τετάρτη 11 Νοεμβρίου 2015

Ήταν άλλο ένα βροχερό απόγευμα και η Αγνή ένιωθε λεπτό το λεπτό να βυθίζεται ολοένα στην άβυσσο της μοναξιάς της. Είχε χάσει και τον τελευταίο δικό της άνθρωπο σ' αυτό τον κόσμο, τη μητέρα της. Όλοι οι άλλοι είχαν χαθεί όταν ήταν ακόμη παιδάκι. Μάνα και κόρη έφυγαν από την Ελλάδα και εγκαταστάθηκαν στη Μασαχουσέτη όταν η Αγνή ήταν τριών ετών, καθώς η μητέρα της είχε καταφέρει να προσληφθεί ως καθηγήτρια φιλολογίας στο μοναδικό ελληνικό σχολείο της περιοχής. Όταν βρέθηκε εκείνη η θέση, η Θεοδώρα Μάρκου δεν το πολυσκέφτηκε. Βέβαια, μια εικοσιεξάχρονη κοπέλα με την τρίχρονη κόρη της δεν ήταν εύκολο να τα καταφέρουν σ' έναν ξένο τόπο, αλλά η Θεοδώρα ήταν γυναίκα με τσαγανό και ικανότητες.

Η Αγνή δε θυμόταν και πολλά από το πρώτο διάστημα της διαμονής τους στη Μασαχουσέτη, αλλά από τη στιγμή που μεγάλωσε λίγο κι άρχισε ν' αντιλαμβάνεται τον κόσμο, ένιωθε σαν να είχε γεννηθεί εκεί. Από την Ελλάδα, πάλι, δε θυμόταν απολύτως τίποτα. Το μοναδικό συγγενικό πρόσωπο που γνώριζε ήταν η γιαγιά της από την πλευρά της μητέρας της, η οποία τους επισκεπτόταν μία φορά τον χρόνο. Πατέρας δεν

υπήρχε στην οικογένεια. Από εκείνον το μόνο που είχε κρατήσει στη μνήμη του το μικρό κορίτσι, σαν μια ξεθωριασμένη φωτογραφία, ήταν η εικόνα ενός νεαρού με χοντρά γυαλιά μυωπίας, να την κρατάει χαμογελαστός στην αγκαλιά του. Αλλά και πάλι η Αγνή δεν ήταν βέβαιη αν η εικόνα αυτή ήταν πραγματική ή αποτελούσε απλώς ένα δημιούργημα της παιδικής της φαντασίας, προκειμένου να καλύψει το τεράστιο κενό που ένιωθε από την απουσία της πατρικής φιγούρας.

Πάντως το να μην υπάρχει πατέρας στην οικογένεια το μικρό κορίτσι το θεωρούσε κάτι το φυσιολογικό, αφού έτσι είχε μάθει. Όταν για πρώτη φορά αναρωτήθηκε, φωναχτά πλέον, πού βρισκόταν ο δικός της μπαμπάς, ήταν κοντά στα πέντε. Η απάντηση της μητέρας της ήταν πως ο πατέρας είχε μείνει πίσω στην Ελλάδα, γιατί η δουλειά του δεν του επέτρεπε να τις ακολουθήσει στην Αμερική. Στην απορία της Αγνής για ποιο λόγο είχαν φύγει εκείνες απ' την Ελλάδα, η απάντηση που έλαβε ήταν πως η δουλειά της μητέρας της απαιτούσε για μερικά χρόνια να εργαστεί στο εξωτερικό και ότι μετά θα γύριζαν πάλι πίσω. Τα χρόνια όμως περνούσαν και ούτε εκείνες επέστρεφαν στην πατρίδα αλλά ούτε και ο πατέρας ερχόταν στη Μασαχουσέτη. Ωστόσο, οι απορίες της Αγνής συνεχώς πλήθαιναν.

«Γιατί δε μας τηλεφωνεί ο μπαμπάς; Μήπως δε μας αγαπάει;»

Έπειτα από αυτή την ερώτηση η Θεοδώρα κατάλαβε πως το ψέμα που είχε πει στην κορούλα της ίσως τελικά προκαλούσε στην παιδική ψυχή της μεγαλύτερα τραύματα απ' ό,τι αν της αποκάλυπτε την αλήθεια. Έτσι, προσπάθησε να της εξηγήσει με όσο το δυνατόν πιο ανώδυνο τρόπο ότι ο πατέρας δε θα επέστρεφε ποτέ.

«Τον μπαμπά τον πήρε κοντά Του ο καλός Θεούλης, Αγνή μου».

«Και πότε θα τον αφήσει να γυρίσει πίσω, μαμά;»

«Δε θα γυρίσει, καρδούλα μου. Θα τον κρατήσει για πάντα μαζί Του, για να του κάνει παρέα».

«Και εμείς δε θα τον ξαναδούμε ποτέ;» ρώτησε η Αγνή με μάτια ήδη βουρκωμένα.

«Θα τον ξαναδούμε, αγάπη μου, ύστερα από πολλά χρόνια, όταν θα μας καλέσει και εμάς ο καλός Θεούλης».

«Και γιατί πήρε τον δικό μου μπαμπά; Γιατί δεν πήρε τον μπαμπά κάποιου άλλου παιδιού;»

«Γιατί ο μπαμπάς σου είναι πολύ καλός άνθρωπος, ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου».

«Τον μισώ τον Θεό, μαμά. Δεν είναι καθόλου καλός, αφού μου πήρε τον μπαμπά μου».

«Μη λες τέτοια λόγια, Αγνή. Ο Θεός μάς αγαπάει και φροντίζει για εμάς».

«Εμένα δε με αγαπάει. Μου πήρε τον μπαμπά μου. Μου τον πήρε για πάντα». Η μικρούλα σηκώθηκε και άρπαξε απ' την καρέκλα το μπουφανάκι της. «Πες μου πού είναι ο Θεός, μαμά, να πάω να Τον βρω και να Του ζητήσω πίσω τον μπαμπά μου».

«Δεν μπορείς να βρεις τον Θεό, Αγνή μου. Είναι ψηλά στον ουρανό, μακριά, πολύ μακριά από μας, εκεί που δεν μπορούν να φτάσουν ούτε τα αεροπλάνα, ούτε τα διαστημόπλοια. Πρέπει πρώτα να σε φωνάξει Εκείνος και τότε μόνο θα μπορέσεις να βρεθείς κοντά Του».

«Μάλλον δεν είμαι καλό παιδί, γι' αυτό δε με θέλει ο Θεός κοντά Του. Μήπως δε με θέλει μαζί του ούτε και ο μπαμπάς;»

«Μη λες ανοησίες, καρδούλα μου. Είσαι μικρούλα ακόμη, γι' αυτό δε σε φωνάζουν να πας μαζί τους. Όταν μεγαλώσεις, θα πάρουν κι εσένα στην παρέα τους».

Χρειάστηκε να κυλήσουν πολλά χρόνια για να αναφερθεί ξανά η Αγνή σ' εκείνο το ζήτημα. Κρατούσε πάντα μέσα στο

μυαλό της την εικόνα του αδύνατου νεαρού με τα γυαλιά μυωπίας που καθόταν πάνω σ' ένα αφράτο άσπρο σύννεφο, δίπλα σ' έναν γέροντα με μακριά άσπρα μαλλιά και πλούσια λευκή γενειάδα. Ανυπομονούσε για τη στιγμή που θα τη φώναζαν κι εκείνη κοντά τους. Το μόνο που γνώριζε για τον πατέρα της ήταν πως προτού «φύγει» δούλευε ως φιλόλογος σ' ένα φροντιστήριο στα Ιωάννινα, μια επαρχιακή πόλη της Ελλάδας, χτισμένη δίπλα σε μια πανέμορφη λίμνη. Επίσης, ήξερε πως και η ίδια είχε γεννηθεί σ' αυτή την πόλη και είχε ζήσει εκεί μέχρι και τα τρία της χρόνια.

Όταν πια η Αγνή έμπαινε σιγά σιγά στην εφηβεία, ο θάνατος του πατέρα της άρχισε να την απασχολεί όλο και περισσότερο. Η ιστορία με τον καλό Θεούλη δεν την έπειθε πια. Είχε συνειδητοποιήσει άλλωστε πως ο Θεός καλούσε τους ανθρώπους με περίεργους τρόπους στη συντροφιά του: άλλον με μια αρρώστια, άλλον μ' ένα τροχαίο δυστύχημα, άλλον μ' έναν φόνο, άλλον επώδυνα κι άλλον ανώδυνα, άλλον τραγικά πάνω στη νιότη του κι άλλον φυσιολογικά στα βαθιά του γεράματα. Πάντως ο θάνατος ενός νέου ανθρώπου δεν ήταν καθόλου φυσιολογικός, και η Αγνή γνώριζε πως ο πατέρας της, ο Δευτέρης Μάρκου, είχε πεθάνει στα είκοσι έξι του χρόνια. Όμως, παρ' όλη την περιέργειά της, η κοπέλα δεν ήθελε να καταστρέψει την ειδυλλιακή εικόνα του γαλήνιου νεαρού που έκανε καλαμπούρια με τον γελαστό γέροντα πάνω στο άσπρο σύννεφο. Ήθελε να σκέφτεται τον πατέρα της ευτυχισμένο, έστω και με αυτό τον παράδοξο τρόπο. Φοβόταν να μάθει λεπτομέρειες για το πώς έχασε τη ζωή του, γι' αυτό προσπαθούσε ν' αντισταθεί στα ερωτήματα που την τυραννούσαν όλο και περισσότερο. Τρόμαζε στην ιδέα πως οι λεπτομέρειες που θα μάθαινε θα την έκαναν να μην πιστεύει πλέον σε κανέναν Θεό – ούτε καν σε αυτό τον ασπρόμαλλη γέροντα που μέχρι τότε ενδόμυχα μισούσε. Ήξερε

όμως πως δε θα μπορούσε να συγκρατήσει την περιέργειά της για πολύ ακόμα.

Κατά τ' άλλα η καθημερινότητα στην Αμερική κυλούσε ευχάριστα. Η Αγνή είχε αρκετές φίλες, καμία όμως από την ελληνική κοινότητα της περιοχής. Η Θεοδώρα απέφευγε να κάνει παρέες με Έλληνες, αν και είχε καθημερινή τριβή τόσο με τους συναδέλφους της στο ελληνικό σχολείο όπου δούλευε, όσο και με τους γονείς των παιδιών που φοιτούσαν εκεί. Η μεγαλύτερη απορία όλων των Ελλήνων της κοινότητας ήταν γιατί είχε γράψει την κόρη της σε αμερικανικό σχολείο, αν και κανείς δεν τη ρωτούσε ευθέως. Μία φορά μόνο τη ρώτησε η κυρία Ελένη, η μοναδική Ελληνίδα φίλη που είχε η Θεοδώρα στην Αμερική, για να λάβει ως απάντηση ότι ως εκπαιδευτικός δε θεωρούσε πως ήταν σωστό να φοιτά η κόρη της στο ίδιο σχολείο όπου δίδασκε κι εκείνη. Έτσι, η αμέσως καλύτερη λύση ήταν να τη γράψει σ' ένα αμερικανικό σχολείο.

Βέβαια, η Θεοδώρα από την πρώτη στιγμή που έφτασαν στην Αμερική πάσχιζε ώστε η κόρη της να ξεχάσει τη μητρική της γλώσσα, και της μιλούσε μόνο στα αγγλικά ακόμα και όταν βρίσκονταν οι δυο τους στο σπίτι. Επίσης, ποτέ δεν την παρότρυνε να κάνει παρέα με παιδιά από την ελληνική κοινότητα, σαν να ήθελε να αποκοπεί τόσο η ίδια όσο και η κόρη της από κάθε δεσμό με την Ελλάδα. Η Αγνή πίστευε πως η μητέρα της απλώς προσπαθούσε να τη βοηθήσει να προσαρμοστεί στο νέο της περιβάλλον· πως δεν ήθελε η κόρη της να νιώθει σαν ξένη στη χώρα όπου ζούσε. Κάθε αναφορά στην Ελλάδα πίστευε, ίσως, πως ήταν τροχοπέδη στην ομαλή προσαρμογή της κόρης της στη νέα τους ζωή. Έτσι, ο μοναδικός άμεσος δεσμός της Αγνής με τη χώρα καταγωγής της ήταν η γιαγιά της, αλλά και πάλι, αυτός ο δεσμός ήταν αναγκαστικός, αφού η μητέρα της δε γινόταν να ξεκόψει από τη γυναίκα που την έφερε στον κόσμο. Όποτε τους επισκε-

πτόταν η γιαγιά της, το κορίτσι έβλεπε ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο να σκοτεινιάζει την όψη της μητέρας της, ενώ η συμπεριφορά της άλλαζε τελείως. Η ηρεμία και η αυτοσυγκράτηση που τη χαρακτήριζαν έδιναν τη θέση τους σε μια διαρκή νευρικότητα.

Κάπως έτσι έφτασαν στο έτος των μεγάλων αποκαλύψεων. Η Αγνή ήταν πλέον δεκαοκτώ και σπούδαζε στο Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης. Είχε ακολουθήσει το όνειρό της, που ήταν να γίνει μηχανολόγος μηχανικός. Έμενε ακόμη με τη Θεοδώρα, η οποία δεν είχε ξαναπαντρευτεί. Μπορεί κατά διαστήματα η κοπέλα να υποπτευόταν πως υπήρχε κάποιος άντρας στη ζωή της, όμως η Θεοδώρα ήταν τελείως αρνητική στο να μπει ένα τρίτο πρόσωπο στην οικογένεια. Βέβαια και η ίδια η Αγνή ποτέ δεν την παρότρυνε να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Δεν μπορούσε να διανοηθεί πως θα κατάφερε οποιοσδήποτε άντρας ν' αντικαταστήσει στην καρδιά της τον ψηλό νεαρό που τη νανούριζε στην αγκαλιά του. Η Θεοδώρα είχε αντιληφθεί την επιθυμία της κόρης της και σιωπηλά είχε αποφασίσει να τη σεβαστεί. Οι δυο γυναίκες είχαν αναπτύξει μεταξύ τους ένα τόσο βαθύ δέσιμο, που ξεπερνούσε τη σχέση μάνας-παιδιού. Η μία συμπλήρωνε την άλλη, δημιουργώντας ένα αρμονικό δίδυμο που τα είχε καταφέρει άριστα μέχρι τότε.

Ήταν Νοέμβριος του 2014 και η εικοσαήμερη επίσκεψη της γιαγιάς της Αγνής είχε φτάσει στο τέλος της, αφού το επόμενο πρωί η εξηνταπεντάχρονη γυναίκα πετούσε για την Ελλάδα. Όμως εκείνο το βράδυ η κοπέλα έμαθε κάτι, το οποίο θα ευχόταν να μην είχε φτάσει ποτέ στ' αυτιά της. Βρισκόταν στο δωμάτιό της, δουλεύοντας πάνω σε μια απαιτητική εργασία, όταν άκουσε τη μητέρα της να κουβεντιάζει χαμηλόφωνα με τη γιαγιά της στο διπλανό δωμάτιο. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα και πατώντας στις μύτες των ποδιών

της βγήκε προσεκτικά στον διάδρομο. Δεν πλησίασε πολύ τη μισάνοιχτη πόρτα της κουζίνας· φοβόταν μήπως την τσακώσουν να κρυφακούει. Την είχαν πιάσει κι άλλοτε επ' αυτοφώρω, όταν ήταν πιο μικρή, και την είχαν κατασαδιάσει. Τώρα όμως ήταν ολόκληρη κοπέλα και μπορεί να μην τη μάλωναν, αλλά θα γινόταν ρεζίλι. Έτσι, ήταν σε ετοιμότητα να τρουπώσει ξανά στο δωμάτιό της.

«Έβγαλε και άλλο βιβλίο, ο αλήτης. Πριν από δυο μήνες».

«Το ξέρω, μαμά. Μου το είπες και στο τηλέφωνο».

«Σ' το έφερα να το διαβάσεις, αν και δεν αξίζει τον κόπο. Ευτυχώς δεν αφήνει πάλι κανένα υπονοούμενο για εμάς, ο άθλιος».

«Ευτυχώς».

«Ναι, ό,τι είχε να πει για εμάς μάλλον το εξάντλησε πριν από τέσσερα χρόνια σ' εκείνο το λιβελογράφημα που έπρεπε να τον στείλει μια και καλή στη φυλακή. Μετά στέρεψαν τα ψέματά του. Ορίστε, πάρ' το να το διαβάσεις. Τριακόσιες σελίδες γεμάτες με φονιάδες, βιαστές, απατεώνες και πόρνες. Έκαστος στο είδος του, άλλωστε».

«Σε παρακαλώ, μαμά, σταμάτα επιτέλους με αυτό το θέμα και πάρε πίσω το βιβλίο. Σ' το έχω πει χιλιάδες φορές πως θέλω να ξεχάσω τα πάντα».

«Δεν μπορείς και δεν πρέπει να ξεχάσεις. Για τον Θεό! Αυτό το κτήνος σκότωσε τον άντρα σου. Δε γίνεται να το ξεχάσεις. Μπορεί ο Λευτέρης να ήταν γαμπρός μου, αλλά εγώ τον είχα σαν γιο μου. Είκοσι δύο χρονών παιδί μπήκε στο σπίτι μας».

«Άσε με, μαμά, να χαρείς. Άσε με».

«Και να ξέρεις, Θεοδώρα, πως εγώ, σε αντίθεση μ' εσένα, διατηρώ ακόμη επικοινωνία με τους γονείς του. Ελπίζουν ακόμη ότι θα ανακαλύψουν καινούργια στοιχεία για να τον καταδικάσουν. Η επιστήμη έχει προχωρήσει πολύ στις μέρες

μας και κάτι καινούργιο μπορεί να βρεθεί που θα στείλει αυτό τον δολοφόνο μια και καλή στη φυλακή. Έχουν βάλει δικηγόρο, ξέρεις, που ανακινεί συνεχώς την υπόθεση».

«Δε νομίζω να βγει τίποτα. Κρίθηκε αθώος, μαμά, πάрте το επιτέλους απόφαση και εσύ και οι γονείς του. Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε».

«Δεκαπέντε χρόνια».

«Εντάξει, δεκαπέντε χρόνια».

«Αυτό σου λέω και εγώ, κορίτσι μου. Κρίθηκε αθώος λόγω έλλειψης επαρκών ενοχοποιητικών στοιχείων. Πλέον, με την πρόοδο της τεχνολογίας, ίσως μπορέσουν να ελέγξουν κάποια στοιχεία που δεν ήταν αξιοποιήσιμα πριν από δεκαπέντε χρόνια».

«Καλά, μαμά, καλά. Μισό λεπτό, σαν να άκουσα κάτι».

Η Αγνή τινάχτηκε σαν ελατήριο και τρύπωσε ξανά στο δωμάτιό της. Κάθισε στο γραφείο της και προσποιήθηκε πως μελετά. Άκουσε τα γνώριμα βήματα της μητέρας της να σταματούν μερικά μέτρα πίσω από την πλάτη της και διαισθάνθηκε τα μάτια της να καρφώνονται πάνω της. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα η Θεοδώρα επέστρεψε στην κουζίνα. Ακούστηκαν μερικοί ψίθυροι και μετά σιωπή.

Η Αγνή ήταν αποσβολωμένη. Προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς είχε ακούσει. Μήπως οι δυο γυναίκες μιλούσαν για κάποιον άλλον και όχι για τον πατέρα της; Αλλά όχι, δεν μπορεί να έκανε τόσο λάθος. Είχε φτάσει στ' αυτιά της ξεκάθαρα: *Αυτό το κτήνος σκότωσε τον άντρα σου, τον πατέρα της δηλαδή.*

Έπρεπε να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες. Ποια από τις δύο γυναίκες ήταν καλύτερο να ρωτήσει; Σίγουρα τη γιαγιά της. Μπορεί να μην είχαν ιδιαίτερα στενές σχέσεις αλλά εκείνη φαινόταν διατεθειμένη να μιλήσει για το θέμα, σε αντίθεση με τη μητέρα της. Σε λίγες ώρες όμως η ηλικιωμέ-

νη γυναίκα θα πετούσε για την Ελλάδα και η Αγνή στάθηκε αδύνατο να την ξεμοναχιάσει και να τη ρωτήσει όλα όσα την έκαιγαν. Έτσι, παρόλο που θα προτιμούσε μια τέτοια συζήτηση να γινόταν από κοντά, η κοπέλα αποφάσισε να της τηλεφωνήσει μόλις θα επέστρεφε στα Ιωάννινα.

Αργά τη νύχτα της επόμενης μέρας δέχτηκαν ένα τηλεφώνημα απ' την Ελλάδα. Η παγωμένη φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής τούς ανήγγειλε πως η κυρία Ελευθερία Γάκη είχε αφήσει την τελευταία της πνοή στο Γενικό Κρατικό Αθηνών από ανακοπή καρδιάς. Είχε μεταφερθεί εκεί, αφού είχε νιώσει έντονη αδιαθεσία περιμένοντας στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος» την πτήση της για τα Ιωάννινα. Μα παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες των γιατρών, η ηλικιωμένη γυναίκα δεν τα κατάφερε.

Η Αγνή στενοχωρήθηκε με τα άσχημα νέα, αλλά όχι όσο θα ήθελε. Τη γιαγιά της την έβλεπε περίπου τριάντα μέρες τον χρόνο και ποτέ δεν ένιωσε ότι είχαν κάποιο ιδιαίτερο δέσιμο. Άλλωστε, η κοπέλα από μικρή ήταν κλειστός χαρακτήρας. Δύσκολα ανοιγόταν και ακόμα πιο δύσκολα δενόταν με ανθρώπους που τους έβλεπε καθημερινά, πόσο μάλλον μ' εκείνους που τους συναντούσε ελάχιστα, όπως τη γιαγιά της. Πιο πολύ η Αγνή ένιωθε απογοητευμένη για εκείνη την κουβέ-ντα που δε θα γινόταν ποτέ.

Το πιο παράξενο απ' όλα ήταν πως ούτε η μητέρα της έδειξε να στενοχωριέται ιδιαίτερα για την απώλεια. Λες και μ' εκείνο τον θάνατο έκλεινε ένα δύσκολο κεφάλαιο στη ζωή της. Σαν να είχε κοπεί και το τελευταίο νήμα που την ένωνε με το παρελθόν της στην Ελλάδα. Ένα παρελθόν το οποίο απέφευγε να συζητά και κάθε αναφορά σε αυτό τής προκαλούσε δυσφορία. Η Θεοδώρα αναχώρησε αμέσως για την Ελλάδα, ώστε να κανονίσει την κηδεία. Η Αγνή ακολούθησε την προτροπή της μητέρας της και δεν πήγε μαζί της.

Πέντε μήνες από την ημέρα της κηδείας, η Αγνή δεν είχε τολμήσει ακόμη να εκφράσει στη μητέρα της κανένα από τα ερωτήματα που την τυραννούσαν. Είχε ψάξει όμως εκτενώς στο διαδίκτυο μήπως ανακαλύψει κάποια πληροφορία σχετικά με τον θάνατο του πατέρα της. Το μόνο που κατάφερε να βρει ήταν κάποια άρθρα που είχαν δημοσιευτεί τον Δεκέμβριο του 1999. Το πρώτο από αυτά έγραφε:

Σύμφωνα με ομόφωνη απόφαση ανακριτή και εισαγγελέα απαλλάχθηκε των κατηγοριών που τον βάραιναν για τον θάνατο του Ελευθέριου Μάρκου ο συγγραφέας Δημήτρης Αλεξιάδης. Να θυμίσουμε πως το θύμα είχε βρεθεί νεκρό στο σπίτι του, έχοντας πυροβοληθεί εξ επαφής στο κεφάλι. Η απαλλακτική απόφαση προκάλεσε την οργή των συγγενών του θύματος, καθώς οι ίδιοι είχαν υποδείξει τον γνωστό συγγραφέα ως ύποπτο για τη δολοφονία.

Και τ' άλλα δύο άρθρα που βρήκε η Αγνή κυμαίνονταν στο ίδιο μήκος κύματος, χωρίς ν' αναφέρουν παραπάνω πληροφορίες για το πώς σκοτώθηκε ο Λευτέρης Μάρκου. Προφανώς αυτό που ενδιέφερε την κοινή γνώμη ήταν το αν ο συγγραφέας ήταν αθώος ή ένοχος. Ο κόσμος δεν έδινε δεκάρα για τη δολοφονία ενός αγνώστου και οι δημοσιογράφοι, που είναι οι καλύτεροι πλασιέ του θανάτου, ήξεραν τι έπρεπε να γράψουν για να πουλήσουν. Όλα τ' άρθρα λοιπόν είχαν ως επίκεντρο τον διάσημο θύτη και όχι το άσημο θύμα. Τι σχέση είχαν όμως αυτοί οι δυο άντρες μεταξύ τους – ο πατέρας της, ένας καθηγητής σε φροντιστήριο στα Ιωάννινα, και ο διάσημος συγγραφέας στην Αθήνα; Η Αγνή χτύπησε στη μηχανή αναζήτησης το όνομα Δημήτρης Αλεξιάδης. Εμφανίστηκαν αρκετά αποτελέσματα. Επέλεξε το πρώτο, που ήταν το βιογραφικό του.

Ο συγγραφέας Δημήτρης Αλεξιάδης γεννήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 1973 στα Βαφέικα του νομού Ξάνθης. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Από μικρή ηλικία τον κέρδισε η συγγραφή, στην οποία αποφάσισε να αφιερωθεί ολοκληρωτικά μετά την τεράστια επιτυχία που γνώρισε το πρώτο του βιβλίο. Μέχρι σήμερα έχει εκδώσει έντεκα βιβλία, με πρώτο σε πωλήσεις το μυθιστόρημα Η σκιά του χαμαιλέοντα.

Λίγο πιο κάτω στη λίστα των αποτελεσμάτων υπήρχε ακόμα ένα άρθρο, με ημερομηνία 12 Ιανουαρίου 2000.

Σε τροχαίο ατύχημα ενεπλάκη ο γνωστός συγγραφέας Δημήτρης Αλεξιάδης. Η μηχανή που οδηγούσε εξετράπη από την πορεία της χθες μισή ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, στον δρόμο προς το Σούνιο. Ο συγγραφέας τραυματίστηκε σοβαρά και δίνει μάχη για τη ζωή του. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των γιατρών, το επόμενο σαρανταοκτώωρο είναι κρίσιμο.

Η Αγνή έψαξε ένα προς ένα όλα τα υπόλοιπα αποτελέσματα για να βρει ένα άρθρο που να αναφέρεται στην εξέλιξη της υγείας του συγγραφέα, αλλά δε βρήκε απολύτως τίποτα. Αφού όμως είχε εκδώσει αρκετά βιβλία από το 2000 μέχρι και το 2015, προφανώς είχε καταφέρει να επιβιώσει από εκείνο το τροχαίο ατύχημα. Η κοπέλα μάταια προσπάθησε να βρει πρόσφατες φωτογραφίες του. Υπήρχαν μόνο δύο από τις παρουσιάσεις των πρώτων του βιβλίων, όταν ήταν ακόμη πολύ νεαρός· από εκεί κι έπειτα οι δημόσιες εμφανίσεις του είχαν εκμηδενιστεί. Στις συγκεκριμένες φωτογραφίες εικονιζόταν ένας πολύ όμορφος καστανόξανθος, γεροδεμένος, ψηλός νεαρός. Η Αγνή αναρωτιόταν αν εκείνος ο

νέος με την ευγενική φυσιογνωμία θα μπορούσε να είναι ο δολοφόνος του πατέρα της.

Πέρασαν μήνες με αυτές τις σκέψεις να τριβελίζουν το μυαλό της. Τουλάχιστον μια φορά τη μέρα έμπαινε και ξαναδιάβαζε προσεκτικά τα ίδια άρθρα, κοίταζε και ξανακοίταζε τις δυο φωτογραφίες, προσπαθώντας να φανταστεί τι μπορεί να είχε συμβεί τελικά. Ταυτόχρονα, αναζητούσε την κατάλληλη ευκαιρία να μιλήσει στη μητέρα της. Κάποια στιγμή, πήρε επίτελους την απόφαση: ήταν οικογενειακή τους συνήθεια, από τότε που η Αγνή ήταν κοριτσάκι ακόμη, κάθε Κυριακή μεσημέρι να γευματίζουν εκτός σπιτιού. Αυτή ήταν μια κατάλληλη ευκαιρία, αφού το στέκι τους ήταν ένα καλό εστιατόριο, όπου μάνα και κόρη έκαναν τις περισσότερες σοβαρές συζητήσεις τους. Εκεί η Αγνή είχε αποκαλύψει στη μητέρα της το πρώτο της αγόρι, τι είχε αποφασίσει να σπουδάσει και ποιο δρόμο σκόπευε ν' ακολουθήσει μετά τις σπουδές της. Ο συμπαθητικός ιδιοκτήτης, ο κύριος Πολ, διατηρούσε φιλικές σχέσεις τόσο με τη Θεοδώρα, όσο και με την Αγνή. Ο μεγαλόσωμος κοκκινομάλλης άντρας που έμοιαζε με άκακο αρκούδο είχε κρατημένο το ίδιο πάντα τραπέζι και ήξερε απ' έξω όλα τα ορεκτικά που συνήθιζαν να παραγγέλνουν οι δύο γυναίκες. Ερχόταν προσωπικά να πάρει παραγγελία και πάντα προηγούνταν μια μικρή φιλική συνομιλία προτού τις αφήσει ν' απολαύσουν το φαγητό τους.

Εκείνο το ηλιόλουστο μεσημέρι του Απριλίου, μάνα και κόρη έπιναν ήδη το πρώτο ποτήρι λευκό κρασί, απολαμβάνοντας κάθε γουλιά. Η Αγνή σκέφτηκε πως θα ήταν κρίμα να χαλάσει μια τόσο όμορφη μέρα μιλώντας για θανάτους και ιστορίες που πληγώνουν. Παρατηρούσε τη μητέρα της: τα μάτια της είχαν κάτι το διαφορετικό τις τελευταίες μέρες, έμοιαζαν μονίμως υγρά. Ίσως θα ήταν καλύτερα ν' αναβάλει τη συζήτηση για κάποια άλλη στιγμή. Θα ήταν πολύ εγωιστικό

από μέρους της να ξεκινήσει μια τόσο βαριά κουβέντα, με τη μητέρα της να δείχνει έτσι στενοχωρημένη. Αποφάσισε λοιπόν να αφήσει την περιέργειά της να περιμένει λίγο ακόμα.

«Σε απασχολεί κάτι, μαμά;»

«Όχι, Αγνή μου, μια χαρά είμαι».

«Φαίνεται κάπως στενοχωρημένη τον τελευταίο καιρό».

Τα μάτια της μητέρας της γίνονταν όλο και πιο υγρά, μέχρι που ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της. «Με κατάλαβες, Αγνή. Πάντα με καταλάβαινες. Μόνο εσύ με ξέρεις τόσο καλά».

«Αφού σε έχω γεννήσει», είπε η κοπέλα χαμογελώντας.

«Έτσι είναι. Ήμουν σχεδόν στην ηλικία σου όταν γεννήθηκες, άντε λίγα χρόνια πιο μεγάλη. Εγώ μεγάλωνα εσένα και ταυτόχρονα, δίχως να το καταλαβαίνεις, εσύ μεγάλωνες εμένα», είπε η Θεοδώρα με τρεμάμενη φωνή, μη μπορώντας πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Η Αγνή δεν είχε συνηθίσει να βλέπει τη μητέρα της έτσι· η πάντα δυναμική γυναίκα ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε γοερά κλάματα. Η κοπέλα άρχισε να υποψιάζεται πως συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό.

«Τι συμβαίνει, μαμά; Σε παρακαλώ, πες μου».

Η Θεοδώρα έμεινε για λίγο σκεπτική. Σαν να ήταν τώρα η δική της σειρά να αποφασίσει αν έπρεπε να ξεκινήσει μια δύσκολη κουβέντα. «Αργά ή γρήγορα πρέπει να σ' το πω, Αγνή μου. Ίσως είναι καλύτερα να το μάθεις μια ώρα αρχύτερα. Απλώς θέλω να φανείς δυνατή».

Η κοπέλα ένωσε όλο της το σώμα να παραλύει. Ένα μόνο δεν ήθελε ν' ακούσει. Μόνο ένα. Όλα τ' άλλα μπορούσε να τ' αντέξει.

«Αγνή μου, πριν από μερικές βδομάδες ένιωσα μια αδιαθεσία στη δουλειά μου, λιποθύμησα και με πήγαν στο νοσοκομείο».

«Γιατί δε μου είπες τίποτα, μαμά;»

«Δεν ήθελα να σε ανησυχήσω. Τέλος πάντων, έκανα μια σειρά εξετάσεων και πριν από μερικές μέρες βγήκαν τα αποτελέσματα, τα οποία δεν είναι καθόλου ευχάριστα, αγαπούλα μου».

«Τι εννοείς; Πες μου ξεκάθαρα».

«Οι γιατροί λένε πως τα πράγματα είναι σοβαρά».

«Τι έχεις, μαμά; Πες μου, σε παρακαλώ».

«Καρκίνο, Αγνή μου. Αυτό έχω».

Στο άκουσμα της ασθένειας, η κοπέλα ένιωσε την ψυχή της να εγκαταλείπει το σώμα της. Δεν ήταν δυνατό να το ζούσε όλο αυτό. Σίγουρα ήταν ένας εφιάλτης. Σε λίγο θα άνοιγε τα μάτια της και θα έβλεπε πάνω από το κεφάλι της την παιδική της κούκλα που ήταν το πρώτο δώρο της μητέρας της και την είχε πάντα ακουμπισμένη στο προσκέφαλο του κρεβατιού της, ακόμα και τώρα που είχε γίνει ολόκληρη γυναίκα. Όμως η φωνή της Θεοδώρας την επανέφερε στην αδυσώπητα σκληρή πραγματικότητα. Ήταν δυο λέξεις ψιθυριστές. Δυο λέξεις που καρφώθηκαν στην καρδιά της Αγνής σαν μαχαιριές.

«Έξι μήνες».

«Τι έξι μήνες;»

«Έξι μήνες το πολύ μού δίνουν οι γιατροί».

«Αποκλείεται. Κάποιο λάθος θα κάνουν. Φαίνεσαι τόσο δυνατή, μαμά. Δε θα είναι κάτι τόσο σοβαρό. Κάποια λύση θα υπάρχει. Κάποια θεραπεία. Κάποια επέμβαση. Τι καρκίνο είναι; Πού; Πες μου».

«Δεν κάνουν λάθος, ματάκια μου. Δυστυχώς, η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη. Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να ελαττώσουν τον πόνο, όταν αυτός κάνει την εμφάνισή του».

Τώρα πια η Αγνή ήταν αυτή που δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Έκλαιγε σχεδόν με αναφιλητά.

Η Θεοδώρα άφησε ένα χαρτονόμισμα των εκατό δολαρίων και δίχως να περιμένουν τα ρέστα έφυγαν.

«Όλα καλά; Έγινε κάτι;» ρώτησε ο κύριος Πολ, καθώς οι δύο γυναίκες περνούσαν από μπροστά του.

«Μην ανησυχείς, Πολ», απάντησε με τη γνωστή ψύχραιμη φωνή της η Θεοδώρα.

Ο επόμενος μήνας κύλησε σχετικά φυσιολογικά. Δεν υπήρχαν εμφανή σημάδια της ασθένειας στο σώμα της Θεοδώρας, κάτι που έκανε την Αγνή να ελπίζει πως ίσως τελικά οι γιαιτροί να είχαν κάνει λάθος. Από εκεί και έπειτα όμως άρχισε η ραγδαία επιδείνωση. Η κοπέλα μπροστά στη μητέρα της προσπαθούσε να δείχνει δυνατή, αλλά όποτε έμενε μόνη της, έκλαιγε ασταμάτητα. Όσο η κατάσταση της Θεοδώρας επιδειωνόταν η Αγνή έκλαιγε όλο και λιγότερο, και όταν, ύστερα από εκείνους τους πέντε καταραμένους μήνες, τους γεμάτους με ανείπωτο πόνο, κάθε λογής πανάκριβα φάρμακα, παγωμένα νοσοκομεία, συνοφρυωμένους γιατρούς και παντελή απουσία ελπίδας, η μητέρα της πέθανε, δεν είχε απομείνει στη νεαρή κοπέλα ούτε ένα δάκρυ.

Όλο εκείνο το διάστημα οι απορίες της σχετικά με τον θάνατο του πατέρα της είχαν περάσει σε δεύτερη μοίρα. Μόνο όταν το τέλος είχε αρχίσει να διαφαίνεται ξεκάθαρα, αποφάσισε πως έπρεπε με την πρώτη ευκαιρία να ρωτήσει τη Θεοδώρα όλα όσα ήθελε να μάθει. Ένα απόγευμα η κοπέλα στεκόταν όρθια δίπλα από το κρεβάτι όπου κοιμόταν η μητέρα της. Όταν άνοιξε τα μάτια της, έδειχνε νηφάλια. Ήταν από τις λίγες στιγμές που δεν πονούσε. Η Αγνή ήξερε πως ίσως ήταν η τελευταία της ευκαιρία να κάνει την κουβέντα που τόσο ήθελε. Έτσι, αποφάσισε να μπει κατευθείαν στο θέμα.

Περιέγραψε με κάθε λεπτομέρεια τη συνομιλία που είχε κρυφακούσει το προηγούμενο φθινόπωρο, παρακαλώντας

την καταβεβλημένη γυναίκα να της αποκαλύψει ολόκληρη την αλήθεια. Ο τόνος της φωνής της ήταν όσο πιο απαλός γινόταν, αλλά ήταν σαφές πως απαιτούσε ξεκάθαρες και ειλικρινείς απαντήσεις.

«Ήρθε η ώρα της αλήθειας λοιπόν», ψέλλισε η αποστεωμένη γυναίκα, προσπαθώντας ανεπιτυχώς να χαμογελάσει. «Πρώτα απ' όλα, Αγνή μου, σου οφείλω μια συγγνώμη που δε σου είπα την αλήθεια τόσα χρόνια. Το έκανα όμως για το καλό σου. Δεν ήθελα να ξέρεις πως ο πατέρας σου είχε βίαιο θάνατο».

«Κατανοητό, μαμά. Δε σε κακίζω γι' αυτό. Απλώς πιστεύω πως δικαιούμαι να μάθω την αλήθεια».

«Σωστά».

«Λοιπόν, αυτός ο συγγραφέας που ανέφερε η γιαγιά τι σχέση είχε με τον μπαμπά;»

«Άκου, Αγνή μου, λίγες μέρες πριν πεθάνει, ο πατέρας σου είχε κατέβει στην Αθήνα για κάποιες δουλειές και είχαν κανονίσει να συναντηθούν με τον Δημήτρη, με τον οποίο ήταν πολύ καλοί φίλοι. Μετά τη συνάντησή τους ο μπαμπάς βρέθηκε νεκρός. Τον είχαν πυροβολήσει στο κεφάλι. Πολλοί υποπτεύθηκαν αμέσως τον Δημήτρη για τον φόνο».

«Κι εσύ, μαμά, τι πιστεύεις πως συνέβη τελικά;»

«Η αλήθεια είναι πως στην αρχή είχαν προκύψει κάποια στοιχεία που οδήγησαν τον εισαγγελέα και τον ανακριτή να του απαγγείλουν κατηγορίες. Λίγες μέρες μετά, όμως, ο δικηγόρος του Δημήτρη προσκόμισε αρκετά αθωωτικά στοιχεία και τελικά απαλλάχθηκε».

«Εγώ σου ζήτησα να μου πεις τι πιστεύεις εσύ, μαμά».

«Δεν έχω άλλο κουράγιο, Αγνή μου. Είμαι εξαντλημένη. Θα τα πούμε αύριο. Πάντως θέλω να θυμάσαι ένα μόνο πράγμα: Ο πατέρας σου σε αγαπούσε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο. Ήσουν τα πάντα για εκείνον. Τα πάντα!»

Η Θεοδώρα φαινόταν πράγματι εξαντλημένη. Η αρρώστια είχε μπει στο τελικό της στάδιο, όπως και η ζωή της. Από εκείνο το απόγευμα κι έπειτα ξύπνησε ελάχιστες φορές και πάντα είχε ελάχιστη διαύγεια. Έπειτα έπεσε σε ένα βαθύ κώμα λίγων ημερών, από το οποίο δεν ξύπνησε ποτέ ξανά.

Εκείνο το πρωινό, δυο εβδομάδες αφότου η μητέρα της έχασε τελικά τη μάχη με τον καρκίνο, η Αγνή πάλευε με τη μοναξιά που δεν είχε συνειδητοποιήσει πως θα την περίμενε από εκεί κι έπειτα. Από την ημέρα της κηδείας συνεχώς έβρεχε. Πάντα έβρεχε πολύ το φθινόπωρο στη Μασαχουσέτη.

Καθόταν θλιμμένη πίσω απ' το παράθυρο, πάνω στο πλατύ περβάζι, παρατηρώντας επί ώρες τη βροχή. Ο ήχος του τηλεφώνου την ξάφνιασε. Ο μόνος άνθρωπος που της τηλεφωνούσε καθημερινά ήταν η καλύτερή της φίλη, η Όντι. Της πρότεινε πολλές φορές να βρεθούν, αλλά η Αγνή είχε αρνηθεί ευγενικά. Δεν ένιωθε ακόμη έτοιμη να συναντήσει κανέναν. Μετά την κηδεία η Όντι την έπαιρνε πάνω από τρεις φορές τη μέρα, για να βεβαιωθεί πως η φίλη της είναι καλά. Όμως είχαν μιλήσει μόλις πριν από μισή ώρα. Η Αγνή σκέφτηκε πως θα θυμήθηκε κανένα από εκείνα τα πρόστυχα ανέκδοτά της και θεώρησε καλό να της δώσει μια τονωτική ένεση γέλιου.

Δυστυχώς, στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε η φωνή ενός άντρα. Συστήθηκε ως Άντριου Τζόουνς, δικηγόρος, και την καλούσε στο γραφείο του για να της διαβάσει τη διαθήκη της μητέρας της. Η Αγνή δεν είχε καμιά διάθεση να ασχοληθεί με τέτοια διαδικαστικά θέματα αλλά αποδέχτηκε ευγενικά την πρόσκληση, κλείνοντας ραντεβού για το επόμενο πρωί.

Η διαθήκη που της διάβασε ο κύριος Τζόουνς δεν την εξέπληξε καθόλου. Η περιουσία που της κληροδοτούσε η

μητέρα της ήταν αρκετά μεγάλη. Κυρίως μετροητά σε αμερικανικές τράπεζες, προϊόν εικουσάχρονης αποταμίευσης, και μερικά ακίνητα στην Ελλάδα. Η κοπέλα γνώριζε επακριβώς την περιουσία της, αφού η Θεοδώρα της την είχε περιγράψει αναλυτικά αμέσως μετά τη διάγνωση της ασθένειάς της. Αφού ο κύριος Άντριου την ενημέρωσε για τη διαδικασία της αποδοχής της κληρονομιάς, η κοπέλα τού έδωσε εντολή να προχωρήσει σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες. Ήταν έτοιμη να φύγει, όταν ο δικηγόρος τής ζήτησε ευγενικά να κάνει λίγη ακόμα υπομονή.

«Η μητέρα σας μου έδωσε εντολή με το άνοιγμα της διαθήκης να σας παραδώσω και αυτό». Άφησε ένα πακέτο στο μέγεθος βιβλίου πάνω στο γραφείο.

«Τι είναι αυτό;»

«Δυστυχώς δε γνωρίζω. Η μητέρα σας με κάλεσε στο νοσοκομείο λίγες μέρες προτού αποβιώσει και μου ζήτησε, όπως σας είπα, να σας το παραδώσω μαζί με τη διαθήκη».

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε Άντριου. Κάτι άλλο;»

«Όχι, δεσποινίς Μάρκου, μπορείτε να πηγαίνετε. Αρκετά σας καθυστέρησα. Και πάλι τα θερμά μου συλλυπητήρια για τη μητέρα σας. Ήταν πραγματικά αξιόλογος άνθρωπος».

Η Αγνή επέστρεψε στο σπίτι, πέταξε τα ροζ Nike της όπως όπως στο πάτωμα και κάθισε ξανά στο περβάζι. Η βροχή έξω συνέχιζε να πέφτει δίχως σταματημό. Η κοπέλα άνοιξε προσεκτικά το πακέτο και είδε ένα βιβλίο που είχε τον τίτλο *Η σκιά του χαμαιλέοντα*. Ο συγγραφέας του ονομαζόταν Δημήτρης Αλεξιάδης. Στη μέσα πλευρά του εξωφύλλου υπήρχε ένας κλειστός φάκελος. Από κει η Αγνή έβγαλε μια σελίδα που την ξεδίπλωσε αργά, σαν να ήταν το πιο πολύτιμο πράγμα στον κόσμο, και τη διάβασε προσεκτικά.

Αγνή μου,

Αφού διαβάξεις αυτές τις σειρές, σημαίνει ότι έχω φύγει για πάντα από κοντά σου. Όπως σχεδόν όλα τα πράγματα στη ζωή, έτσι και η αλήθεια είναι υποκειμενική. Ο κάθε άνθρωπος κρίνει τα γεγονότα απ' τη δική του σκοπιά. Ορισμένες φορές θεωρεί αληθινή κάποια κατάσταση, μόνο και μόνο επειδή τον εξυπηρετεί τη δεδομένη χρονική στιγμή. Βέβαια, όταν συμβαίνει κάτι τέτοιο, δε μιλάμε για αλήθεια αλλά για πασιφανές ψέμα. Πολλές φορές όμως το ψέμα κάνει τη ζωή μας πιο εύκολη.

Σ' τα γράφω όλα αυτά για να σου πω, Αγνή μου, πως σου χρωστώ μια αλήθεια. Μια αλήθεια που δεν είχα το θάρρος να σου αποκαλύψω όσο ήμουν ζωντανή. Μπορεί να με θεωρήσεις δειλή που τόσα χρόνια δεν τόλμησα να σου πω όλα όσα σου γράφω αυτή τη στιγμή, αλλά να ξέρεις πως ό,τι έκανα το έκανα από αγάπη και από φόβο, μπορεί βέβαια και από δειλία, αλλά σίγουρα όχι από κακία.

Όπως είδες, σου άφησα ένα βιβλίο. Διάβασέ το προσεκτικά και θα μάθεις τα γεγονότα που σημάδεψαν τη δική μου και κατά συνέπεια και τη δική σου ζωή. Θα διαβάσεις βέβαια την αλήθεια ενός άλλου προσώπου και όχι τη δική μου. Το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου είναι ένα μυθιστόρημα, άρα περιλαμβάνει αρκετή μυθοπλασία. Αλλωστε επικαλούμενος τη μυθοπλασία γλίτωσε ο δημιουργός του τη φυλακή, όταν η αστυνομία τού ζήτησε εξηγήσεις. Δε βρήκα ποτέ το κουράγιο να μιλήσω με τον ίδιο ώστε να του εκφράσω τις απορίες μου για κάποιους από τους ήρωες του βιβλίου, που παραμένουν και σ' εμένα τελείως άγνωστοι. Να είσαι σίγουρη πάντως πως μέσα σε αυτές τις σελίδες κρύβεται η ιστορία των γονιών σου.

Πριν από λίγες μέρες ζήτησες να μάθεις τι ακριβώς συνέβη στον πατέρα σου, αλλά και πάλι δε βρήκα το θάρρος

να σου αποκαλύψω όσα ήξερα, ενώ ήμουν βέβαιη πως ήταν μάλλον η τελευταία μου ευκαιρία να σου μιλήσω. Τελικά αποφάσισα πως δεν μπορώ να φύγω με το βάρος ενός τόσο μεγάλου μυστικού στη ψυχή μου. Ελπίζω όταν τελειώσεις την ανάγνωση του βιβλίου να μην έχουν αλλάξει τα αισθήματά σου για εμένα. Θέλω να με φέρνεις πάντα στη μνήμη σου με αγάπη, γιατί να ξέρεις, Αγνή μου, πως όλες οι πράξεις μου ως κοινό παρονομαστή είχαν την αστείρευτη αγάπη μου προς εσένα.

Σειρά μου τώρα ν' ανέβω πάνω στο άσπρο σύννεφο από όπου θα σε σκέφτομαι και θα σε προσέχω για πάντα.

Η μαμά σου

Η Αγνή άφησε στην άκρη την επιστολή και δίχως να το πολυσκεφτεί άνοιξε το βιβλίο, ξεκινώντας ένα ταξίδι που επρόκειτο ν' αλλάξει τη ζωή της για πάντα.

Πόσες αλήθειες μπορεί να κρύβει μια ιστορία μυθοπλασίας;

Νοέμβριος 2015, Μασαχουσέτη, ΗΠΑ. Μαζί με τη διαθήκη της μητέρας της, η νεαρή φοιτήτρια Αγνή Μάρκου θα παραλάβει και ένα βιβλίο. Στις σελίδες του κρύβονται όλα τα μυστικά που η μητέρα της δεν τόλμησε ποτέ να της φανερώσει όσο ζούσε: μυστικά μιας ζωής που τη σημάδεψαν ασίγαστα πάθη, λυσσαλέοι έρωτες και ανεξιχνίαστα εγκλήματα.

Μέσα από την πένα του συγγραφέα Δημήτρη Αλεξιάδη, ενός άντρα που γνώρισε τη Θεοδώρα Μάρκου όσο λίγοι και τη μίσησε όσο κανένας άλλος, η Αγνή θα βρεθεί στην Αθήνα της δεκαετίας του '90 και στα χρόνια της νιότης της μητέρας της. Όταν η μυστηριώδης ιστορία φτάσει στο τέλος της, το ταξίδι στην Ελλάδα θα φαντάζει επιτακτικό. Με την επιστροφή στον τόπο του εγκλήματος οι σκοτεινοί ήρωες του βιβλίου θα αποκτήσουν σάρκα και οστά.

Μα όταν οι αλήθειες που φωλιάζουν μέσα σε μια θανάσιμη ιστορία είναι περισσότερες από τους μύθους, τότε οι ανατροπές αποδεικνύονται ολέθριες...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2092-9

9 786180 120929

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19701

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ